

CLEMENTINA, CEA MAI DRAGĂ COLEGĂ

2

Când am ajuns în apartamentul nostru, pisicul meu deja mă aștepta în hol. Așa e de deștept; își dă seama după mers că eu sunt.

L-am luat în brațe, iar el m-a pupat pe ureche.

— Și după asta se cunoaște că ești isteț, i-am spus eu. Pentru că știi întotdeauna când sunt tristă.

Apoi mi l-am pus după cap, așa cum îi place, și am mers în camera mea, ca să-i pot povesti numai lui cât de răutăcioasă a fost Margaret cu mine. A durat mult, dar în cele din urmă m-am simțit mai bine. Și cum ședeam eu, mângâindu-l

pe lăbușele moi care îmi atârnavă peste umeri, mi-am dat seama de ceva.

— Mami! am spus, intrând în bucătărie. Ia te uită cât de lungi i s-au făcut picioarele lui Hidratant!

Mama, care tocmai curăța niște morcovi, a ridicat ochii să se uite.

— Da, crește, a răspuns ea. Am băgat și eu de seamă. Deja nu mai doarme chiar așa de mult, mereu explorează, intră peste tot. Cum a fost ziua de astăzi?

— Rea, am răspuns, gândindu-mă la Margaret.

Am înhățat un morcov și am mușcat zdravăn din el. Apoi mi-am adus aminte de școală.

— Dar și bună!

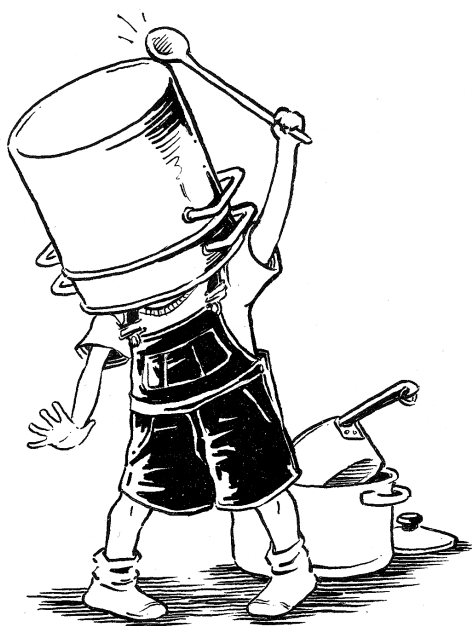
— Și cu care parte vrei să începi?

— Cu cea bună, am hotărât eu. Am fost aleasă să fiu „Cea mai dragă colegă a săptămânii“.

— Ia adu-mi aminte ce este asta! a spus mama.

Dar n-am mai apucat, pentru că Napul a intrat în bucătărie în fugă. S-a dus fix la bufetul

cu oale și tigăi și a scos dinăuntru oala mare pentru spaghetti. Și-a tras-o peste cap și a început să dea în ea cu o lingură de lemn, râzând întruna așa de tare, că auzeam și cum îi bolborosește saliva dedesubtul oalei de spaghetti transformată în pălărie.

Cât timp a durat lovitul în oală, eu l-am mângâiat pe Hidratant ca să-l liniștesc. Și am încercat să-mi imaginez ce va scrie în broșura

„Cel mai drag coleg al săptămânii“ a fratelui meu, dacă va ajunge vreodată în clasa a treia.

— Mami, am întrebat apoi, tu ți-ai pus vreodată întrebarea dacă Bob-de-porumb o fi normal la cap?

— În primul rând, a răspuns mama fără să se oprească din curățat morcovi, pe fratele tău nu îl cheamă Bob-de-porumb. Și în al doilea rând, clar că nu! Ce tot vorbești acolo?

— Mami! În fiecare zi își dă jos pantofii și apoi încearcă să și-i pună invers. Nu doar unul în locul celuilalt, dar și cu fața în spate.

Mama s-a mulțumit să ridice din umeri.

— Și crede că mașina de spălat chiar este o navetă spațială, am continuat.

Mama a zâmbit.

— Și *dă cu ciocanul în pietre!* Și chiar după ce îi mai ricoșează ciocanul în cap, tot îi dă înainte!

Mama i-a aruncat fratelui meu o privire de parcă a da în pietre cu ciocanul ar fi fost cel mai isteț și mai adorabil lucru pe care l-ar fi putut face cineva.

— Chiar așa! a spus ea. Și ar ține-o tot așa ore în șir!

Credeți-mă, aș fi putut face o listă cu vreo sută de alte fapte, dar m-am oprit la atâta, pentru că n-am vrut să-i frâng inima mamei tocând-o despre cum al doilea ei copil era o dezamăgire așa mare. Și deodată mi-am adus aminte ce-mi spusese Margaret despre cum îi plăcea mamei ei să citească din broșură de fiecare dată când Mitchell o scotea din sărite. Și atunci m-am hotărât. Aveam să aduc acasă o minunată broșură „Cel mai drag coleg al săptămânii“! Atât de grozavă încât părinții mei urmau să crape de mândrie zâmbind. Aveam să fiu încântată să le arăt broșura vineri.

Bine, recunosc! Aveam să fiu încântată să i-o arăt și laudăroasei de Margaret.

Tocmai când mă bucuram eu la gândul că Margaret va citi toate complimentele acelea grozave la adresa mea, a intrat în bucătărie și tata.

— Tati, am fost aleasă „Cea mai dragă colegă a săptămânii“...